

Arrest

nr. 208 484 van 30 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN NIJVERSEEL
Herpoel 30
1840 LONDERZEEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 2 oktober 2015 België is binnengekomen, diende op 3 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Uit een eurodac-hit blijkt dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 9 december 2010 in het Verenigd Koninkrijk.

1.2. Op 26 februari 2018 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij een aangetekende brief van 26 februari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 03/11/2015
Overdracht CGVS: 05/02/2016

U werd op 21 september 2017 gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 9u15 tot 12u43. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Vanhemmens loco meester Van Nijverseel, stond u vanaf 9u35 tot het einde van het gehoor bij.

A. Feitenrelaas

U bent een 25-jarige soennitische Afghaan van Tadzjiekse origine, geboren in Pashayi, district Paghman, provincie Kabul. U heeft heel uw leven in Pashayi gewoond. U verklaart op 27 saur 1394 (Gregoriaanse kalender (GK) 17 mei 2015) te zijn getrouwd met F.A. Uw vader is overleden. Uw moeder en uw jongere zus H. verblijven samen met uw echtgenote bij uw schoonvader in het dorp Dewana Begi, eveneens gelegen in het district Paghman.

Volgens uw verklaringen zou u begin 2010 voor een eerste keer naar Europa zijn gereisd. U zou onder meer via Iran en Frankrijk naar het Verenigd Koninkrijk zijn gereisd, waar u op 8 december 2010 asiel heeft aangevraagd. Ongeveer drie maanden later zou er in uw dossier een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U zou evenwel tot uw repatriëring naar Kabul op 26 juni 2013 in het Verenigd Koninkrijk hebben verbleven. Na uw repatriëring zou u in uw geboortedorp Pashayi hebben verbleven.

Nog volgens uw verklaringen werkte u vanaf 1393 (GK 2014-2015) tot uw vertrek als personenvervoerder tussen de bazaar van Paghman, in uw eigen district, en de plaats Company, gelegen in de stad Kabul.

Uw problemen zouden zijn begonnen in asad 1394 (GK juli-augustus 2015), wanneer u uw oud-klasgenoten G.M. en A. zou zijn tegengekomen op uw lijn. U zou telefoonnummers met hen hebben uitgewisseld. Na een paar dagen zou u zijn uitgenodigd bij het huis van A. in het dorp Arghanday. Uw twee oude schoolkameraden zouden met u hebben gesproken over de buitenlandse bezetting, de Afghaanse overheid en over de taliban. Een paar dagen later zouden uw klasgenoten u opnieuw hebben gebeld. U zou zijn uitgenodigd in de regio Qargha, alwaar er zou zijn gesproken over moedjahed Maulawi Hamidullah. In sunbula 1394 (GK augustusseptember 2015) zou u een derde keer door hen zijn uitgenodigd, dit maal om het einde van het reciteren van de koran bij te wonen. In het huis van A. zou u zijn voorgesteld aan drie voor u onbekende mannen. U zou die nacht zijn gevraagd om materialen te vervoeren en te leveren in ruil voor 50.000 Kaldar (Pakistaanse roepie). U zou het verzoek hebben geweigerd, waarna er een discussie zou zijn ontstaan. A. zou voor u garant hebben gestaan en zou de andere aanwezigen hebben verzekerd dat u het voorstel zou uitvoeren. De volgende ochtend zou u naar huis zijn teruggekeerd. U zou van plan zijn geweest om de plannen uit de doeken te doen bij een verre verwant die werkzaam zou zijn op het ministerie van binnenlandse zaken, maar u zou er niet in zijn geslaagd hem persoonlijk te spreken. In de daaropvolgende periode zou u meermaals door A. en G.M. zijn gebeld. U zou niet hebben opgenomen.

In de bazaar van Paghman zou u A. opnieuw zijn tegengekomen. Hij zou u hebben verweten niet op zijn telefoontjes te hebben gereageerd. Nog zou hij u hebben verteld dat er drie talibs zouden zijn opgepakt. U zou worden beschuldigd van spionage en zou bovendien het vertrouwen van A. hebben beschaamd. De daaropvolgende nacht zou u uw vader op de hoogte hebben gebracht over bovenstaande gebeurtenissen. Drie nachten daarna zou er op de deur van uw ouderlijk huis zijn geklopt. Uw vader zou de deur hebben geopend en er zouden geweerschoten zijn gelost. Uw moeder zou u daarop hebben aangeraden te vluchten. U zou die nacht zijn vertrokken naar uw schoonvader in het dorp Dewana Begi. De volgende dag zou u hebben vernomen dat uw vader zou zijn overleden.

Ongeveer twee en een halve week na het huisbezoek zou uw schoonvader u hebben aangeraden het land te verlaten. Vanuit de woonst van uw schoonvader zou u zijn vertrokken uit Afghanistan. U reisde in ongeveer een maand via Iran, Turkije en Bulgarije naar Europa en uiteindelijk naar België. U kwam op 2 oktober 2015 aan in België en diende op 3 november 2015 een asielaanvraag in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Na uw vertrek zouden de voeten van uw vrouw zijn verbrand.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: zeven originele kleurenfoto's van uw huwelijk; zes attesten inzake uw Franse taalverwerving; een brief van een familie- en systemische therapeut inzake uw psychische problemen, gedateerd op 25 mei 2017; en een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) inzake de Dublin III-verordening nr. 604/2013.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in het verleden reeds een asielaanvraag heeft ingediend in het Verenigd Koninkrijk. Wanneer u tijdens het invullen van de verklaring bij de DVZ wordt gevraagd of u reeds in een ander land asiel heeft aangevraagd, antwoordt u ontkennend (Verklaring DVZ, 16/12/2015, p. 8, vraag 22). Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk, geeft u alsnog toe in 2010 in het Verenigd Koninkrijk te zijn geweest (Verklaring DVZ, 16/12/2015, p. 8, vraag 24). U verklaart dat u er een asielaanvraag heeft ingediend, maar dat dit resulteerde in een weigeringsbeslissing en repatriëring (Verklaring DVZ, 16/12/2015, pp. 8-9, vraag 25). Dat u pas na confrontatie uw verklaringen hierover wijzigt en toegeeft dat u in het verleden in het Verenigd Koninkrijk verbleef, doet ernstige afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Nog blijken uw verklaringen over hoe lang u nu precies heeft gewerkt als chauffeur niet consistent. U stelt in uw verklaring van de DVZ dat u sinds 1390 (GK 2011-2012) tot uw vertrek werkte als chauffeur personenvervoer (Verklaring DVZ, 16/12/2015, p. 5, vraag 12). Dit is echter niet mogelijk, daar u volgens uw verklaringen begin 2010 naar het Verenigd Koninkrijk bent gereisd (Verklaring DVZ, 16/12/2015, p. 11, vraag 37), waar u op 8 december 2010 asiel heeft aangevraagd en u tot uw repatriëring naar Kabul op 26 juni 2013 verbleef (GV CGVS, 21/9/2017, p. 9). Bovendien verklaart u op het CGVS dat u pas in het jaar 1393 (GK 2014-2015) begon te werken als chauffeur (GV CGVS, 21/9/2017, p. 4). Dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over hoe lang u nu precies als chauffeur zou hebben gewerkt, doet eveneens afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat er ook niet zomaar geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over uw asielmotieven. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Zo moet worden opgemerkt dat de door u op het Commissariaat-generaal verklaarde problemen niet overeen komen met de door u vermelde problemen in uw verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch met de door u aangehaalde problemen in de vragenlijst van het CGVS die u invulde bij de DVZ. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig in het gedrang. Zo stelt u in uw verklaring bij de DVZ dat u omwille van problemen met de autoriteiten bent vertrokken (Verklaring DVZ, 16/12/2015, p. 9, vraag 26). In de vragenlijst van het CGVS die u bij de DVZ invulde laat u dan weer optekenen dat u de taliban vreest (Vragenlijst CGVS, 19/1/2016, p. 1, vraag 4). U verklaart dat twee klasgenoten er bij u meermaals op zouden hebben aangedrongen om zich – net als zij – bij de taliban aan te sluiten. Ze zouden u bovendien informatie hebben verteld over de taliban. U zou telkens hun verzoek hebben afgewezen. Tussen 12 en 18 sunbula 1394 (GK 3 tot 9 september 2015) zou de politie vervolgens drie talibs hebben opgepakt en de taliban zouden u hiervoor verantwoordelijk hebben gehouden. Tijdens een huisbezoek van de taliban zou uw vader zijn doodgeschoten en zou u langs de achterdeur zijn gevlucht (Vragenlijst CGVS, 19/1/2016, p. 2, vraag 5). U rept er met geen woord over dat u drie keer op een uitnodiging van uw oud-klasgenoten bent ingegaan, noch dat u in ruil voor een – voor Afghaanse begrippen – fikse geldsom werd gevraagd goederen voor de taliban te vervoeren. Ook over uw poging contact te zoeken met de Afghaanse autoriteiten laat u zich niet uit. Aan het begin van het gehoor op het CGVS beaamt u dat u alle redenen voor vertrek heeft vermeld in de betreffende vragenlijst op de DVZ (GV CGVS, 21/9/2017, p. 3). Dat u in eerste instantie stelt problemen te hebben gehad met de autoriteiten, maar in uw daaropvolgende verklaringen spreekt over problemen met de taliban, doet reeds vragen rijzen over de waarachtigheid van uw asielmotieven. Dat u het vervolgens heeft nagelaten reeds in de vragenlijst van de DVZ uw problemen duidelijk doch bondig uiteen te zetten, doet opnieuw ernstige afbreuk aan uw geloofwaardigheid, alsmede de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Los daarvan zijn ook andere elementen uit uw asielaanvraag niet geloofwaardig bevonden. Zo verklaart u in uw vrij relaas dat G.M. en A. in de eerste ontmoeting spraken over een Afghaanse slavenoverheid van ketters en joden. Nog verklaart u dat uw oud-klasgenoten zeiden dat de taliban met Gods zege Afghanistan zouden moeten helpen (GV CGVS, 21/9/2017, p. 11). G.M. en A. blijken bovendien volgens uw verklaringen ook in uw schooltijd reeds erg religieus (GV CGVS, 21/9/2017, p. 14). U stelt echter geen idee te hebben gehad dat uw oud-klasgenoten talibs waren en nam hun positieve uitingen jegens de taliban niet serieus (GV CGVS, 21/9/2017, p. 11). Het houdt geen steek dat u, ondanks dat uw oud-klasgenoten reeds tijdens uw schoolperiode erg religieus georiënteerd bleken (GV CGVS, 21/9/2017, p. 14) en zij tijdens de eerste ontmoeting zich erg positief hebben geuit jegens de taliban, er schijnbaar op geen enkel moment rekening mee zou hebben gehouden dat zij de taliban ook actief zouden kunnen steunen. Bovendien stelt u dat u in de eerste ontmoeting altijd van onderwerp trachtte te veranderen wanneer het ging over de Afghaanse overheid (GV CGVS, 21/9/2017, p. 14), maar uw oud-klasgenoten zouden toch telkens opnieuw over de slavenoverheid zijn begonnen (GV CGVS, 21/9/2017, p. 14). Sterker nog, u verklaart dat u zich tijdens die eerste ontmoeting absent, afwezig, voelde wanneer G.M. en A. kritiek uitten op de Afghaanse overheid en met lof over de taliban spraken (GV CGVS, 21/9/2017, p. 14). Als u zich daadwerkelijk afwezig voelde bij anti-overheidsuitingen van uw oudklasgenoten, is het weinig aannemelijk dat u desondanks ook in ging op een tweede en derde ontmoeting. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

Bovendien laat u op geen enkel moment uitschijnen het sentiment van G.M. en A. jegens de taliban te delen en blijkt uit uw verklaringen dat er niemand van uw familie voor de taliban actief is (GV CGVS, 21/9/2017, p. 12). Het is dan ook niet geloofwaardig dat uw twee klasgenoten u, louter omwille van het feit dat u vroeger samen in de les zat en de pauzes met elkaar doorbracht (GV CGVS, 21/9/2017, p. 19), zouden vragen met de taliban samen te werken. Ook hierdoor kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven.

Hoe het ook zij, u verklaart dat u in de derde ontmoeting werd gevraagd materialen te vervoeren in ruil voor 50.000 Pakistaanse roepie (GV CGVS, 21/9/2017, p. 11). Wanneer u wordt gevraagd waar u de vracht precies heen moest rijden, geeft u aan deze plek niet te kennen (GV CGVS, 21/9/2017, p. 15). Wanneer u bovendien wordt gevraagd waarom de talibs de vracht niet zelf konden vervoeren, geeft u opnieuw aan dit niet te weten (GV CGVS, 21/9/2017, p. 15). Dat u geen begin van kennis blijkt te hebben over de bestemming of bedoeling van de door u te vervoeren vracht, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw op losse schroeven komt te staan.

Daarnaast verklaart u dat u na de derde ontmoeting een ver familielid, N.K.J., wilde inlichten daar hij werkzaam zou zijn op de afdeling criminal investigation van het ministerie van binnenlandse zaken (GV CGVS, 21/9/2017, p. 11). U verklaart dat u de informatie wilde doorgeven, dat u geen andere keus had en dat u met iemand wilde bespreken wat u moest doen (GV CGVS, 21/9/2017, p. 16). U blijkt hem echter niet op korte termijn persoonlijk te kunnen spreken (GV CGVS, 21/9/2017, p. 12). Wanneer u wordt gevraagd of u zich tot iemand anders van de overheid kon wenden, wijst u deze mogelijkheid direct van de hand (GV CGVS, 21/9/2017, p. 16). Het houdt echter geen steek dat u enerzijds ervan spreekt geen andere keus te hebben gehad dan de informatie met iemand te bespreken, maar anderzijds geen enkele andere actie onderneemt nadat N.K.J. te kennen geeft de komende periode geen tijd voor u te hebben. Er kan immers redelijkerwijs van uit worden gegaan dat u, wanneer u stelt geen andere keus te hebben gehad dan dergelijke informatie door te spelen, u met het oog op uw eigen en op de nationale veiligheid zich zou hebben gewend tot iets of iemand anders binnen de Afghaanse autoriteiten. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt hierdoor bijgevolg opnieuw ondermijnd.

Vorst stelt u dat u zou zijn beschuldigd van spionage naar aanleiding van de arrestatie van drie talibs. U zou in staan van beschuldiging zijn gesteld omdat u de telefoontjes van de taliban niet zou hebben beantwoord (GV CGVS, 21/9/2017, pp. 12; 19). Niet alleen houdt het geen steek dat u van spionage wordt beschuldigd omdat u simpelweg uw telefoon niet zou hebben opgenomen, ook uw link met deze willekeurige talibs kan u op geen enkel moment concretiseren. Bijgevolg komt uw asielaanvraag opnieuw op losse schroeven te staan.

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan de aan het huisbezoek voorafgaande problemen, kan er ook niet zomaar geloof worden gehecht aan het door u vermelde huisbezoek van de taliban. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het geen steek houdt dat de taliban naar uw woonst komen met als doel u in handen te krijgen, maar dat zij uw achterdeur niet in het oog zouden hebben gehouden (GV CGVS,

21/9/2017, p. 17). Indien zij u daadwerkelijk die avond te pakken zouden hebben willen krijgen, is het niet aannemelijk dat zij niet alle in- en uitgangen van uw woonst in het oog zouden hebben gehouden. Dit is immers erg contraproductief voor het welslagen van dergelijke huisbezoeken. Uw uitleg dat de taliban niet 's nachts aan de straatkant zouden willen verschijnen met het oog op hun zichtbaarheid, is hiervoor niet afdoende (GV CGVS, 21/9/2017, p. 17). Een huisbezoek zelf beslaat immers ook voldoende reuring om ongewenst de aandacht te trekken van andere dorpelingen. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan het door u geschetste huisbezoek, noch aan de omstandigheden van het overlijden van uw vader zoals u die schetst. Uw vader zou immers overleden zijn na schoten tijdens dit – ongeloofwaardig bevonden- huisbezoek.

Voor de volledigheid dient te worden vermeld dat er, daar er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgaande gebeurtenissen, er ook niet zomaar geloof kan worden gehecht aan de problemen die zich na uw vertrekken hebben voorgedaan (GV CGVS, 21/9/2017, p. 7). Immers vloeien de door u aangehaalde problemen voort uit uw eerste ontmoetingen waar reeds geen geloof aan werd gehecht. Bijgevolg kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u vermelde gebeurtenissen na uw vertrek.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De door u voorgelegde trouwfoto's leveren hoogstens een bewijs op van uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De attestaties betreffende uw Franse taalverwerving en de brief van de DVZ wijzen enkel op uw verblijf in België. Ook dit wordt niet betwist. De voorgelegde brief inzake uw psychische problemen wijst op het feit dat u in de eerste helft van 2017 een familie- en systemische therapeut heeft gezien. In het attest wordt gewag gemaakt van psychische problemen, meer bepaald een angst- en slaapstoornis. Het betreft echter geen medisch attest waaruit na een diepgaand medisch onderzoek blijkt dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen. Het attest poneert immers dat u permanente nervositeit, chronische vermoeidheid, een gebrek aan concentratie vertoont en regelmatig nachtmerries heeft, op basis van uw eigen verklaringen. Ter onderbouwing van deze diagnose werd bovendien enkel verwezen naar uw eigen verklaringen terzake. Wat er ook van zij, u maakt niet concreet aannemelijk dat u omwille van uw gezondheidsproblemen geen coherente en geloofwaardige verklaringen zou kunnen afleggen met betrekking tot uw voorgehouden vervolgingsfeiten. Het attest kan de geloofwaardigheidsproblemen bij uw asielmotieven dus niet herstellen. Wat uw gezondheidsproblemen betreft moet worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van uw medische problemen zou kunnen rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U kan voor een beoordeling van de medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te district Paghman in de provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- "• schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet;*
- schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.*
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL".*

Verzoeker bespreekt het begrip 'vluchteling', zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, en past de elementen van deze definitie toe. Hij voert aan dat hij weldegelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft door de taliban. Hij voegt hieraan toe dat zijn vader actief was bij het Afghaanse leger, zodat hij extra gevisieerd wordt door de groepering, en geen beroep kan doen op de Afghaanse autoriteiten om bescherming te krijgen. Hij meent dat Afghansen wel degelijk een reëel risico lopen om slachtoffer te worden bij één van de gevechten of bomaanslagen die in Afghanistan plaatsvinden en waar men na jarenlange gevechten nog geen bescherming tegen kan bieden.

Verzoeker betwist vervolgens de motivering van de bestreden beslissing op verschillende punten:

(1) Verzoeker betwist dat hij zijn verzoek om internationale bescherming in het Verenigd Koninkrijk trachtte te verbergen en stelt dat dit een misverstand betrof en dat de tolk of de *protection officer* enkele verklaringen door elkaar gehaald hebben. Verzoeker is pas als taxichauffeur beginnen werken na zijn repatriëring uit het Verenigd Koninkrijk. Hij antwoordde inderdaad ontkennend op de vraag of hij reeds elders in Europa een verzoek om internationale bescherming had ingediend, maar hij meende dat dit betrekking had op de vraag of hij reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in de landen die hij had doorgereisd in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming, zoals Iran, Turkije of Bulgarije.

(2) Verzoeker betwist eveneens dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde bij aanvang van de asielpprocedure en tijdens het CGVS-interview over zijn vrees voor vervolging. Hij verduidelijkt dat hij in het Verenigd Koninkrijk een verzoek om internationale bescherming had ingediend omdat hij problemen had met de autoriteiten, maar dat hij thans in het kader van zijn huidig verzoek internationale bescherming vraagt omdat hij vervolging vreest door de taliban.

(3) Waar de bestreden beslissing opmerkt dat verzoeker tijdens het interview bij aanvang van de asielpprocedure niet heeft gesproken over de uitnodigingen van zijn klasgenoten, wijt verzoeker dit aan de korte duur van dit interview, de vaststelling dat verzoeker wordt aangemaand om kort te antwoorden gezien hij tijdens het CGVS-interview genoeg tijd krijgt om de details te vermelden en het feit dat er geen advocaat aanwezig is bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat niet van verzoeker kan worden verwacht dat hij weet wat belangrijk is.

(4) Verzoeker voert verder aan dat er in Afghanistan vaak over politiek wordt gesproken zodat het niet onaannemelijk is dat hij ook op de tweede en derde uitnodiging van zijn oud-klasgenoten inging. Dat iemand zich positief uitlaat over de taliban betekent immers nog niet meteen dat zij zich ook werkelijk actief zullen aansluiten bij de taliban. Verzoeker had niet door dat zijn ex-klasgenoten dermate geradicaliseerd waren.

(5) Verzoeker wijst er verder op dat hij nooit op het voorstel van de taliban tot samenwerking is ingegaan, zodat het normaal is dat hij de bestemming van de voor hen af te leveren vracht niet kende, gezien de taliban zijn plan niet tot in detail uit de doeken heeft gedaan voor verzoeker.

(6) Verzoeker voert aan dat hij geen andere acties heeft ondernomen toen bleek dat hij zijn familielid niet kon bereiken, omdat de politiediensten of autoriteiten niet zijn opgewassen tegen de taliban, zoals de commissaris-generaal hiervan op de hoogte is.

(7) Verzoeker meent verder dat de bestreden beslissing onzorgvuldig werd genomen, aangezien er onder andere de verkeerde namen in vermeld staan.

Verzoeker verwijst verder naar enkele persartikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in zijn provincie Paghman en naar de link van een YouTube-filmpje dat volgens verzoeker de aanhouding van zijn ex-klasgenoten betreft. Volgens het verzoekschrift is deze video in het Perzisch, maar zijn er enkele tieners aan het woord die vertellen dat ze door de taliban werden aangemoedigd om zich bij hen aan te sluiten. Hierbij is de naam van verzoekers ex-klasgenoot G.M. duidelijk hoorbaar.

2.1.2. In een aanvullende nota van 25 juni 2018 voegt de commissaris-generaal volgende documenten toe:

- EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation – Update*" van mei 2018 (stuk 1);
- EASO-rapport "*Country Guidance: Afghanistan*" van juni 2018 (stuk 2).

De advocaat van verzoeker vraagt ter terechtzitting uitstel om de gelegenheid te krijgen opmerkingen te formuleren met betrekking tot de aanvullende nota van de commissaris-generaal. De Raad stelt ter terechtzitting geen uitstel toe voor documenten die een update bevatten van een algemene situatie die wordt beschreven door stukken die zich reeds in het administratief dossier bevinden.

2.2. De Raad onderzoekt verzoekers verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in om zijn asielrelaas aannemelijk te maken.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zoverre hij argumenteert dat hij zijn verzoek om internationale bescherming in het Verenigd Koninkrijk niet trachtte te verbergen of ontkennen en dit een misverstand betrof, omdat hij de vraag tijdens het interview bij aanvang van de asielprocedure, of hij reeds eerder een verzoek om internationale bescherming in Europa had ingediend, verkeerd had begrepen. Dergelijke argumentatie klemmt immers met verzoekers verklaringen eerder tijdens het interview dat hij van zijn geboorte tot zijn vertrek in zijn dorp van herkomst heeft verbleven en dat hij sinds 2011 als taxichauffeur heeft gewerkt in Afghanistan, terwijl hij zich van 2011 tot 2013 in het Verenigd Koninkrijk bevond (DVZ-verklaring, stuk 17, p. 4, 5). Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview dat hij pas sinds 2013, na zijn terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk als taxichauffeur begon te werken, doch het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder aan te voeren waarom deze de juiste zouden zijn, volstaat niet om verzoekers verklaringen tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken te weerleggen. Uit zijn verklaringen tijdens dit interview kan dan ook enkel blijken dat verzoeker moedwillig zijn verzoek om internationale bescherming in het Verenigd Koninkrijk heeft trachten te verbergen en te ontkennen en pas na confrontatie met het feit dat zijn vingerafdrukken genomen werden in het Verenigd Koninkrijk zijn verklaringen hierover wijzigt. Dergelijke vaststellingen doen afbreuk aan verzoekers algemene geloofwaardigheid.

De geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten wordt bovendien ernstig ondermijnd doordat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het invullen van de CGVS-vragenlijst en tijdens het CGVS-interview. Zo verklaarde verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij problemen had met de autoriteiten (DVZ-verklaring, stuk 17, p. 9), terwijl hij later verklaarde vervolging te vrezen door de taliban. Verzoeker meent in zijn verzoekschrift dat dit geen tegenstrijdigheid betreft, daar hij in het Verenigd Koninkrijk asiel had aangevraagd omdat hij problemen had met de autoriteiten, maar thans asiel aanvraagt in België omdat hij vervolging vreest door de taliban. De Raad merkt op dat, indien dit daadwerkelijk het geval was, redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij dit zo zou aangegeven hebben tijdens de verschillende interviews. Verzoeker maakte op 16 december 2015 echter geen enkele melding van zijn problemen bij de taliban en wierp deze vrees slechts op bij het invullen van de CGVS-vragenlijst op 19 januari 2015 (CGVS-vragenlijst, stuk 17, p. 2-3).

Dit klemmt temeer daar verzoeker vlak voordien werd gevraagd wanneer hij teruggekeerd was, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zijn problemen met de taliban zou vermelden toen hem werd gevraagd naar zijn reden voor vertrek uit Afghanistan (DVZ-verklaring, stuk 17, p. 9).

Verzoeker tracht bovendien de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview en bij het invullen van de CGVS-vragenlijst te minimaliseren door te wijzen op de korte tijdsduur van dit interview, dat plaatsvindt zonder advocaat en het feit dat hij werd aangemaand om niet alle details te vertellen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn motieven te vermelden. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van zijn asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft. Verzoeker toont bovendien niet aan hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen gehad hebben op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekers verklaringen werden er aan hem voorgelezen in het Dari en hij heeft deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Verzoekers verweer dat hij niet doorhad dat zijn klasgenoten geradicaliseerd waren en dat het feit dat iemand zich positief uitlaat over de taliban nog niet betekent dat hij zich ook daadwerkelijk aansluit omdat er in Afghanistan vaak over politiek wordt gepraat, betreft een louter blote bewering, die bovendien geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de bestreden beslissing. Dat verzoeker, die verklaarde dat zijn klasgenoten reeds sinds hun schooltijd zeer religieus waren, dat zij zich zeer negatief uitlieten tegenover de overheid en zich positief uitlieten over de taliban tijdens hun eerste ontmoeting (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 14) op geen enkel moment de mogelijkheid overwoog dat zij actief lid waren van de taliban, is immers niet aannemelijk in de Afghaanse veiligheidscontext. Dit geldt temeer nu verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat zijn vader actief zou zijn geweest bij het Afghaanse leger, die tegen de taliban strijden, zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker zelf contact zou blijven onderhouden met personen die dergelijke sterke anti-overheidsgevoelens er op nahouden. Het feit dat verzoekers vader actief zou zijn geweest bij het Afghaanse leger versterkt bovendien de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat de taliban verzoeker zou vragen om zich bij hen aan te sluiten, gezien de taliban hieruit redelijkerwijze kan afleiden dat verzoeker en zijn familie eerder overheidsgezind zouden zijn.

Verzoeker herhaalt bovendien zijn verklaringen dat hij de bestemming en doeleinden van de vracht niet kende omdat hij alle samenwerking met de taliban weigerde, doch de Raad treedt de commissaris-generaal bij dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker geen enkele notie hiervan zou hebben. Dit klemt bovendien met verzoekers verklaringen dat hij zijn familielid N.K.J., die werkzaam was bij de politie, wilde inlichten over de plannen van de taliban en informatie wilde doorgeven (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 11, 16), gezien redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker in dergelijke omstandigheden meer informatie had over deze plannen.

Verzoeker voert verder aan dat andere acties heeft ondernomen toen bleek dat hij zijn familielid niet kon bereiken, omdat de politiediensten of autoriteiten niet zijn opgewassen tegen de taliban, maar hij gaat hiermee voorbij aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat: *“Daarnaast verklaart u dat u na de derde ontmoeting een ver familielid, N.K.J., wilde inlichten daar hij werkzaam zou zijn op de afdeling criminal investigation van het ministerie van binnenlandse zaken (GV CGVS, 21/9/2017, p. 11). U verklaart dat u de informatie wilde doorgeven, dat u geen andere keus had en dat u met iemand wilde bespreken wat u moest doen (GV CGVS, 21/9/2017, p. 16). U blijkt hem echter niet op korte termijn persoonlijk te kunnen spreken (GV CGVS, 21/9/2017, p. 12). Wanneer u wordt gevraagd of u zich tot iemand anders van de overheid kon wenden, wijst u deze mogelijkheid direct van de hand (GV CGVS, 21/9/2017, p. 16). Het houdt echter geen steek dat u enerzijds ervan spreekt geen andere keus te hebben gehad dan de informatie met iemand te bespreken, maar anderzijds geen enkele andere actie onderneemt nadat N.K.J. te kennen geeft de komende periode geen tijd voor u te hebben. Er kan immers redelijkerwijs van uit worden gegaan dat u, wanneer u stelt geen andere keus te hebben gehad dan dergelijke informatie door te spelen, u met het oog op uw eigen en op de nationale veiligheid zich zou hebben gewend tot iets of iemand anders binnen de Afghaanse autoriteiten. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt hierdoor bijgevolg opnieuw ondermijnd.”*

Op grond van deze vaststellingen treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten geheel ongeloofwaardig zijn.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de bestreden beslissing onzorgvuldig zou zijn genomen, maar de Raad merkt op dat de argumenten waarop hij zich baseert, met name verkeerd geschreven namen, materiële vergissingen betreffen, die geenszins de motivering in de bestreden beslissing aantasten. De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 21 september 2017 in bijzijn van zijn advocaat de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die het Dari machtig is.

De motivering van de bestreden beslissing vindt bovendien steun in het administratief dossier is, pertinent en correct en wordt door de Raad integraal overgenomen in onderhavig arrest. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden. De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in het verleden reeds een asielaanvraag heeft ingediend in het Verenigd Koninkrijk. Wanneer u tijdens het invullen van de verklaring bij de DVZ wordt gevraagd of u reeds in een ander land asiel heeft aangevraagd, antwoordt u ontkennend (Verklaring DVZ, 16/12/2015, p. 8, vraag 22). Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk, geeft u alsnog toe in 2010 in het Verenigd Koninkrijk te zijn geweest (Verklaring DVZ, 16/12/2015, p. 8, vraag 24). U verklaart dat u er een asielaanvraag heeft ingediend, maar dat dit resulteerde in een weigeringsbeslissing en repatriëring (Verklaring DVZ, 16/12/2015, pp. 8-9, vraag 25). Dat u pas na confrontatie uw verklaringen hierover wijzigt en toegeeft dat u in het verleden in het Verenigd Koninkrijk verbleef, doet ernstige afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Nog blijken uw verklaringen over hoe lang u nu precies heeft gewerkt als chauffeur niet consistent. U stelt in uw verklaring van de DVZ dat u sinds 1390 (GK 2011-2012) tot uw vertrek werkte als chauffeur personenvervoer (Verklaring DVZ, 16/12/2015, p. 5, vraag 12). Dit is echter niet mogelijk, daar u volgens uw verklaringen begin 2010 naar het Verenigd Koninkrijk bent gereisd (Verklaring DVZ, 16/12/2015, p. 11, vraag 37), waar u op 8 december 2010 asiel heeft aangevraagd en u tot uw repatriëring naar Kabul op 26 juni 2013 verbleef (GV CGVS, 21/9/2017, p. 9). Bovendien verklaart u op het CGVS dat u pas in het jaar 1393 (GK 2014-2015) begon te werken als chauffeur (GV CGVS, 21/9/2017, p. 4). Dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over hoe lang u nu precies als chauffeur zou hebben gewerkt, doet eveneens afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat er ook niet zomaar geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over uw asielmotieven. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Zo moet worden opgemerkt dat de door u op het Commissariaat-generaal verklaarde problemen niet overeen komen met de door u vermelde problemen in uw verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch met de door u aangehaalde problemen in de vragenlijst van het CGVS die u invulde bij de DVZ. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig in het gedrang. Zo stelt u in uw verklaring bij de DVZ dat u omwille van problemen met de autoriteiten bent vertrokken (Verklaring DVZ, 16/12/2015, p. 9, vraag 26). In de vragenlijst van het CGVS die u bij de DVZ invulde laat u dan weer optekenen dat u de taliban vreest (Vragenlijst CGVS, 19/1/2016, p. 1, vraag 4). U verklaart dat twee klasgenoten er bij u meermaals op zouden hebben aangedrongen om zich – net als zij – bij de taliban aan te sluiten. Ze zouden u bovendien informatie hebben verteld over de taliban. U zou telkens hun verzoek hebben afgewezen. Tussen 12 en 18 sunbula 1394 (GK 3 tot 9 september 2015) zou de politie vervolgens drie talibs hebben opgepakt en de taliban zouden u hiervoor verantwoordelijk hebben gehouden. Tijdens een huisbezoek van de taliban zou uw vader zijn doodgeschoten en zou u langs de achterdeur zijn gevlucht (Vragenlijst CGVS, 19/1/2016, p. 2, vraag 5). U rept er met geen woord over dat u drie keer op een uitnodiging van uw oud-klasgenoten bent ingegaan, noch dat u in ruil voor een – voor Afghaanse begrippen – fikse geldsom werd gevraagd goederen voor de taliban te vervoeren. Ook over uw poging contact te zoeken met de Afghaanse autoriteiten laat u zich niet uit. Aan het begin van het gehoor op het CGVS beaamt u dat u alle redenen voor vertrek heeft vermeld in de betreffende vragenlijst op de DVZ (GV CGVS, 21/9/2017, p. 3). Dat u in eerste instantie stelt problemen te hebben gehad met de autoriteiten, maar in uw daaropvolgende verklaringen spreekt over problemen met de taliban, doet reeds vragen rijzen over de waarachtigheid van uw asielmotieven.

Dat u het vervolgens heeft nagelaten reeds in de vragenlijst van de DVZ uw problemen duidelijk doch bondig uiteen te zetten, doet opnieuw ernstige afbreuk aan uw geloofwaardigheid, alsmede de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Los daarvan zijn ook andere elementen uit uw asielfrelaas niet geloofwaardig bevonden. Zo verklaart u in uw vrij relaas dat G.M. en A. in de eerste ontmoeting spraken over een Afghaanse slavenoverheid van ketters en joden. Nog verklaart u dat uw oud-klasgenoten zeiden dat de taliban met Gods zege Afghanistan zouden moeten helpen (GV CGVS, 21/9/2017, p. 11). G.M. en A. blijken bovendien volgens uw verklaringen ook in uw schooltijd reeds erg religieus (GV CGVS, 21/9/2017, p. 14). U stelt echter geen idee te hebben gehad dat uw oud-klasgenoten talibs waren en nam hun positieve uitingen jegens de taliban niet serieus (GV CGVS, 21/9/2017, p. 11). Het houdt geen steek dat u, ondanks dat uw oud-klasgenoten reeds tijdens uw schoolperiode erg religieus georiënteerd bleken (GV CGVS, 21/9/2017, p. 14) en zij tijdens de eerste ontmoeting zich erg positief hebben geuit jegens de taliban, er schijnbaar op geen enkel moment rekening mee zou hebben gehouden dat zij de taliban ook actief zouden kunnen steunen. Bovendien stelt u dat u in de eerste ontmoeting altijd van onderwerp trachtte te veranderen wanneer het ging over de Afghaanse overheid (GV CGVS, 21/9/2017, p. 14), maar uw oud-klasgenoten zouden toch telkens opnieuw over de slavenoverheid zijn begonnen (GV CGVS, 21/9/2017, p. 14). Sterker nog, u verklaart dat u zich tijdens die eerste ontmoeting absent, afwezig, voelde wanneer G.M. en A. kritiek uitten op de Afghaanse overheid en met lof over de taliban spraken (GV CGVS, 21/9/2017, p. 14). Als u zich daadwerkelijk afwezig voelde bij anti-overheidsuitingen van uw oudklasgenoten, is het weinig aannemelijk dat u desondanks ook in ging op een tweede en derde ontmoeting. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

Bovendien laat u op geen enkel moment uitschijnen het sentiment van G.M. en A. jegens te taliban te delen en blijkt uit uw verklaringen dat er niemand van uw familie voor de taliban actief is (GV CGVS, 21/9/2017, p. 12). Het is dan ook niet geloofwaardig dat uw twee klasgenoten u, louter omwille van het feit dat u vroeger samen in de les zat en de pauzes met elkaar doorbracht (GV CGVS, 21/9/2017, p. 19), zouden vragen met de taliban samen te werken. Ook hierdoor kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven.

Hoe het ook zij, u verklaart dat u in de derde ontmoeting werd gevraagd materialen te vervoeren in ruil voor 50.000 Pakistaanse roepie (GV CGVS, 21/9/2017, p. 11). Wanneer u wordt gevraagd waar u de vracht precies heen moest rijden, geeft u aan deze plek niet te kennen (GV CGVS, 21/9/2017, p. 15). Wanneer u bovendien wordt gevraagd waarom de talibs de vracht niet zelf konden vervoeren, geeft u opnieuw aan dit niet te weten (GV CGVS, 21/9/2017, p. 15). Dat u geen begin van kennis blijkt te hebben over de bestemming of bedoeling van de door u te vervoeren vracht, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw op losse schroeven komt te staan.

Daarnaast verklaart u dat u na de derde ontmoeting een ver familielid, N.K.J., wilde inlichten daar hij werkzaam zou zijn op de afdeling criminal investigation van het ministerie van binnenlandse zaken (GV CGVS, 21/9/2017, p. 11). U verklaart dat u de informatie wilde doorgeven, dat u geen andere keus had en dat u met iemand wilde bespreken wat u moest doen (GV CGVS, 21/9/2017, p. 16). U blijkt hem echter niet op korte termijn persoonlijk te kunnen spreken (GV CGVS, 21/9/2017, p. 12). Wanneer u wordt gevraagd of u zich tot iemand anders van de overheid kon wenden, wijst u deze mogelijkheid direct van de hand (GV CGVS, 21/9/2017, p. 16). Het houdt echter geen steek dat u enerzijds ervan spreekt geen andere keus te hebben gehad dan de informatie met iemand te bespreken, maar anderzijds geen enkele andere actie onderneemt nadat N.K.J. te kennen geeft de komende periode geen tijd voor u te hebben. Er kan immers redelijkerwijs van uit worden gegaan dat u, wanneer u stelt geen andere keus te hebben gehad dan dergelijke informatie door te spelen, u met het oog op uw eigen en op de nationale veiligheid zich zou hebben gewend tot iets of iemand anders binnen de Afghaanse autoriteiten. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt hierdoor bijgevolg opnieuw ondermijnd.

Vorst stelt u dat u zou zijn beschuldigd van spionage naar aanleiding van de arrestatie van drie talibs. U zou in staan van beschuldiging zijn gesteld omdat u de telefoontjes van de taliban niet zou hebben beantwoord (GV CGVS, 21/9/2017, pp. 12; 19). Niet alleen houdt het geen steek dat u van spionage wordt beschuldigd omdat u simpelweg uw telefoon niet zou hebben opgenomen, ook uw link met deze willekeurige talibs kan u op geen enkel moment concretiseren. Bijgevolg komt uw asielfrelaas opnieuw op losse schroeven te staan.

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan de aan het huisbezoek voorafgaande problemen, kan er ook niet zomaar geloof worden gehecht aan het door u vermelde huisbezoek van de taliban. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het geen steek houdt dat de taliban naar uw woonst komen met als doel u in handen te krijgen, maar dat zij uw achterdeur niet in het oog zouden hebben gehouden (GV CGVS,

21/9/2017, p. 17). Indien zij u daadwerkelijk die avond te pakken zouden hebben willen krijgen, is het niet aannemelijk dat zij niet alle in- en uitgangen van uw woonst in het oog zouden hebben gehouden. Dit is immers erg contraproductief voor het welslagen van dergelijke huisbezoeken. Uw uitleg dat de taliban niet 's nachts aan de straatkant zouden willen verschijnen met het oog op hun zichtbaarheid, is hiervoor niet afdoende (GV CGVS, 21/9/2017, p. 17). Een huisbezoek zelf beslaat immers ook voldoende reuring om ongewenst de aandacht te trekken van andere dorpelingen. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan het door u geschetste huisbezoek, noch aan de omstandigheden van het overlijden van uw vader zoals u die schetst. Uw vader zou immers overleden zijn na schoten tijdens dit – ongeloofwaardig bevonden- huisbezoek.

Voor de volledigheid dient te worden vermeld dat er, daar er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgaande gebeurtenissen, er ook niet zomaar geloof kan worden gehecht aan de problemen die zich na uw vertrekken hebben voorgedaan (GV CGVS, 21/9/2017, p. 7). Immers vloeien de door u aangehaalde problemen voort uit uw eerste ontmoetingen waar reeds geen geloof aan werd gehecht. Bijgevolg kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u vermelde gebeurtenissen na uw vertrek.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De door u voorgelegde trouwfoto's leveren hoogstens een bewijs op van uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De attestaties betreffende uw Franse taalverwerving en de brief van de DVZ wijzen enkel op uw verblijf in België. Ook dit wordt niet betwist. De voorgelegde brief inzake uw psychische problemen wijst op het feit dat u in de eerste helft van 2017 een familie- en systemische therapeut heeft gezien. In het attest wordt gewag gemaakt van psychische problemen, meer bepaald een angst- en slaapstoornis. Het betreft echter geen medisch attest waaruit na een diepgaand medisch onderzoek blijkt dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen. Het attest poneert immers dat u permanente nervositeit, chronische vermoeidheid, een gebrek aan concentratie vertoont en regelmatig nachtmerries heeft, op basis van uw eigen verklaringen. Ter onderbouwing van deze diagnose werd bovendien enkel verwezen naar uw eigen verklaringen terzake. Wat er ook van zij, u maakt niet concreet aannemelijk dat u omwille van uw gezondheidsproblemen geen coherente en geloofwaardige verklaringen zou kunnen afleggen met betrekking tot uw voorgehouden vervolgingsfeiten. Het attest kan de geloofwaardigheidsproblemen bij uw asielmotieven dus niet herstellen. Wat uw gezondheidsproblemen betreft moet worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van uw medische problemen zou kunnen rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U kan voor een beoordeling van de medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een link van youtube.com waaruit zou moeten blijken dat zijn oud-klasgenoot, G.M., jongeren rekruteert voor de taliban, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont dat de G.M. waarover sprake zou zijn, verzoekers oud-klasgenoot betreft, laat staan dat verzoeker hiermee aantoont dat G.M. hem eveneens zou hebben proberen te rekruteren voor de taliban. Dit kan dus geenszins een bewijs vormen van verzoekers persoonlijke problemen, nu hij er niet in slaagt om zijn relaas aannemelijk te maken.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, oordeelt de commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Kabul dat, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.”

Verzoekers betoog is niet van die aard om afbreuk te doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul is gesteund.

De vaststellingen in de bestreden beslissing worden genoegzaam bevestigd door de informatie gevoegd in de aanvullende nota van de commissaris-generaal, zodat de analyse van de bestreden beslissing op dit punt dan ook wordt overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij voert immers geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar de provincie Kabul.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP